

baade fra Ud- og Indlandet. Det ærede Medlem husker vistnok selv sit store Forbillede, hin gamle tyske General, der ved Verdenskrigens Begyndelse erklærede, at han vilde ikke leve en Dag længere, hvis han ikke inden en nærmere anført Dag i Ugen kunde spise sin Frokost i Paris. Gubben fik ingen Frokost i Paris, men glemte Frasen om at dø. Han er død nu, ja vel, men paa Afbetaling, længe efter. Det ærede Medlem husker maaske den gamle Provisorist Jesper Bahnsen, der under Venstres Opkomst truede med at forlade Danmark netop paa Grund af Venstres stærke Vækst; men den gamle Ærkeprovisorist forlod ikke Landet, nej, han flyttede ganske stille over paa Taarupgaard, hvor han sad og lunede sig paa sine gamle Dage, endda for et Invalidefonds Midler. Nej, det ærede Medlem Hr. Moltesen, som ellers er en brav Mand, og som vi sikkert alle er glade for at se iblandt os, han skal se, det gaar nok endda, han hitter ogsaa nok efter Afrustningsforslagets Vedtagelse sine Træsko i gamle Danmark.

Der findes paa Finanslovsforslaget under § 20 VI. E. 9 som 3die Del af en ny 5-aarig Bevilling anført et Beløb paa 20 000 Kr. til Zoologisk Have, og i Tekstanmærkningen til § 14 IV. D. er opført et indirekte Tilskud til Zoologisk Have paa 1 500 Kr. Jeg takker saavel den højtærede Undervisningsminister for de 20 000 Kr. som den højtærede Indenrigsminister for de 1 500 Kr. Det er Tilskud, som sikkert glæder alle, der vil være med til at mildne Kaarene for de Medskabninger, som holdes fangne i Zoologisk Have. Jeg har været stadig Gæst i Haven i mange Aar, i Storm og Stille, i Sol og Regn, Sommer og Vinter, i Ferien har jeg været daglig Gæst i Haven, og jeg kender den derfor nøje. Da nu Haven har skiftet Direktør efter Direktør Dreyers Død, vil jeg gerne, at der herfra lyder en Opfordring til den nye Leder om at gøre Zoologisk Have til det, som den bør være, en virkelig Folkepark, og det er den efter min Mening ikke nu. Pladsen er for ringe, Haven maa nødvendigvis udvides, hvis den skal blive en virkelig Folkepark, og jeg synes, det maatte kunne lade sig gøre ved at inddrage endnu en Del af Frederiksberg Have. Det beder jeg den højtærede Indenrigsminister se med den yderste Velvillie paa, saafremt Tanken ellers vinder Tilslutning. Spadserevejen fra Frederiksberg Runddel forbi Josty til Slottet i Forbindelse med Søndermarken maa kunne tilfredsstille det parksøgende Publikums

berettigede Krav om Spadsereveje, navnlig da det omliggende Kvarter har mangfoldige smukke Alleer og Veje for de spadserende.

Afdøde Direktør Dreyers store Kærlighed til Dyrene var uomtvistelig, men der er et Men. Store Dele af Befolkningen finder det jo i det hele taget utiltalende, at der findes zoologiske Haver; jeg deler nu ikke den Opfattelse, vel at mærke, saafremt man tager Hensyn til Dyrene i saa stor Udstrækning, som det er menneskelig muligt. Men jeg maa jo indrømme, at der ikke altid fra Ledelsens Side er tænkt paa, om de besøgende kan gaa glade fra Haven, glade i Overbevisningen om, at de allerfleste af Dyrene paa mangfoldige Omraader har langt blidere Kaar i Haven end ude i Naturens brutale saakaldte Frihed. Dette, at Mennesker skal gaa glade fra Haven, bør Havens Ledelse lægge sig paa Sinde, og derfor bør det ikke taales, at store Rovfugle i 10—20—30 Aar, i hvert Fald i mange, lange og tunge Aar sidder paa deres Pinde stirrende ud i Horisonten. Det er ikke til Nytte eller Glæde for noget Menneske, men til dybeste Smerte for mange Mennesker, der kommer i Haven. At disse Fugle skal sidde i de mange Aar paa deres Pinde, kan ikke forsvares, det kan ikke forsvares ikke at dræbe dem for at afslutte deres Lidelser. Kan man ikke nøjes med at have dem udstoppet paa Zoologisk Museum, saa lad dem sidde udstoppede i deres Bure i Zoologisk Have. Her er et Omraade, hvor der maa udvises større Barmhertighed. Og sker der en saadan Ændring, tror jeg ikke, nogen behøver at gaa forpint fra Københavns zoologiske Have. Saa længe ikke alle sunde Mennesker kan gaa glade fra Haven, synes jeg ikke, man har Lov til at sige, at den er en Folkepark.

Jeg vil gerne fremkomme med et Par Bemærkninger angaaende et beslægtet Omraade. Det høje Tings ærede Medlemmer har sikkert alle modtaget en trykt Henvendelse fra en herværende Dyreværnsforening, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et Par Linier heraf. Der staar: „Protest! Skal Danmark være en Torturcentral? Rockefeller-Instituttet i Amerika har tilbudt den danske Stat Midler til at opføre et Millionpalads for Vivisektion, hvor studerende fra alle, selv mindre oplyste, Lande skal have Adgang til at lem-læste og eksperimenterere med levende Dyr i Tusindvis. Driften af denne Torturanstalt skal vi, Danmarks Borgere, betale af vore smaa Midler og derved gøre os til medskyl-